

Chương 31

Tay Không Đấu Hung Tặc
Khí Lạnh Tới Mây

Tình hình như thế, phần thắng thuộc về ai, không đoán cũng biết. Hai tai Yến Lăng Vân đỏ bừng mười phần hoang mang vội cung tay nói lớn:

- Cô nương quả là cao minh, tiểu sinh xin bội phục.

Bách Hoa Cung chủ tựa buồn tựa vui, bấu môi đáp:

- Chỉ cần người chớ quá khinh người là được, cô nương đâu dám tự nhận là cao minh?

Nàng cầm chiếc khăn của chàng cất vào áo, mặt ửng hồng hỏi:

- Việc hôm nay như vậy, người còn có gì dị nghị nữa không?

Câu ấy nàng thực có ý ngăm hỏi: "Lạc Hồng Châu ta có lẽ cũng đủ khả năng với chàng, chàng còn gì để chống cự nữa?" Hai mắt ươn ướt nàng đầy kỳ vọng chờ đợi câu trả lời. Nhưng Yến Lăng Vân vẫn lắc đầu như nghiêm mặt:

- Cô nương tài mạo song toàn, đâu lo gì không gặp bậc anh hùng cái thế, xin tha cho tiểu sinh không dám nhận nhĩa ý của cô nương.

Quả thực chàng cố chấp tới cùng, không chịu khuất phục. Nhân vậy Bách Hoa Cung chủ biến sắc oán hận tiếp:

- Hừ! Lạc Hồng Châu ta cần gì cầu lụy ai khác, người thật khinh thường ta chẳng?

Đồng thời thân hình nàng hốt nhiên bay lên mau như điện biến mất vào cái điện có chứa bức tượng của tổ tiên nàng. Cùng với hành động đột ngột của nàng, toàn thạch động phủ xuống bóng đêm đen kịt giờ bàn tay không nhìn thấy ngón. Kịp đến khi chàng tỉnh ngộ định cất chân nhảy theo thì đã muộn, trước mặt cảnh vật lại thay đổi, dường như chàng đã bị lạc vào một thạch thất giống như một thư phòng. Cái tòa Huyền Cơ Địa Khuyết này quả không chỉ là hư danh và tinh xảo khó tưởng tượng nổi.

Chợt nghe tiếng của Bách Hoa Cung chủ bên kia bức vách đá u oán nói:

- Thư sinh ngốc ơi! Giả như không hồi tâm đổi ý sẽ bị giam khốn ở đây suốt đời, sống bên Lạc Hồng Châu ta ở trong Mê Cung này đó.

Bấy giờ Yến Lăng Vân càng giận như bốc lửa trong đầu, chàng hét lên giận dữ:

- Tiện nhân vô sỉ! Thiếu gia đường đường nam nhi đội trời đạp đất đâu chịu bị bọn nữ nhân khiếp phục!

Chàng lập tức tra xét khắp phòng mong tìm ra cơ quan ẩn tàng. Chỉ thấy phòng này xây thành hình bán cầu toàn bằng thứ đá rất dày, trên dưới như cùng một thể không hề có kẽ hở. Trên vòm dính vào hơn mười hạt minh châu lớn nhỏ khác nhau như sắp thành hình thức trăng sao trên bầu trời rọi ra ánh sáng nhấp nháy. Bên trong ngoài trừ đầy những sách vở thư tịch và một bàn cờ đang dở dang trên bàn, chỉ còn một cái chõng và một cái ghế.

Mặc cho chàng tra xét hồi lâu vẫn không khám phá được gì lạ và như vậy nghĩa là không còn cơ hội thoát ra chốn này. Thêm vào trong động không có ngày đêm, không biết qua đã bao lâu, chàng chợt thấy bụng đói cồn cào. Lại nghe bên ngoài có tiếng Lạc Hồng Châu vọng vào:

- Đừng uống tâm cơ nữa! Vách đá bên tả có vết ngón hình bán nguyệt, cứ chuyển động nó trong ấy sẽ có nước chảy ra, đó là thứ sữa quý có công dụng tráng khí cường thân, có thể làm hết đói khát, đã hết một ngày rồi, nên nghỉ ngơi đi!

Khẩu khí nàng mười phần thân thiết quan tâm. Kỳ quái nhất là hình như mọi động tĩnh trong thạch thất này Bách Hoa Cung chủ tuy ở bên ngoài nhưng đều biết rõ. Yến Lăng Vân làm thử theo lời nàng, quả nhiên có một giòng nước sệt trắng như sữa thơm phức chảy ra, uống nước ấy vào mới biết nó rất ngon ngọt và sau khi uống xong thân thể rất khoan khoái, rõ ràng công hiệu như lời.

Lại thêm không lâu, tiếng nói thánh thót của Lạc Hồng Châu lại cất lên:

- Gian phòng này là nơi khi xưa của gia tổ, sách vở trên giá và bàn cờ kia có thể giải buồn, còn nếu sợ vắng vẻ nữa, tướng công cứ việc ra đề hạn, bất luận là thể thơ nào, tiểu muội cũng xin phụng họa vắn cho tướng công đỡ buồn. Dù cho sông cạn đá mòn, tiểu muội cũng đã là người của họ Yến, xin tùy tướng công dạy bảo.

Nàng nói rất thánh thót nhưng cũng không kém phần kiên quyết nhận "đã là người của họ Yến" khác nào tự nhận đã là vợ chồng? Nhưng dù ân cần quan thiết cách mấy Yến Lăng Vân cũng không động tâm chút nào, tự lấy làm buồn cười:

"Có lẽ mình không chạy khỏi số đào hoa, đến đâu cũng bị nữ nhân làm phiền."

Do đó chàng không để ý đến lời của Bách Hoa Cung chủ, cứ tiếp tục xem xét kỹ lưỡng trong các vách đá, lúc nào cũng tìm kế thoát thân. May mà chủ nhân cũng chỉ mong lấy sự dịu dàng uy hiếp chứ không hề có chút ác ý nào. Nhưng dù sao đi nữa bị

giảm giữ trong một thạch thất như thế này cũng chẳng có gì thú vị, nhất là chàng đang nôn nóng vì việc thăm tử nhà họ Chung xảy ra trên núi Thiên Thai.

Cứ như thế có lẽ qua đã nhiều ngày. Hai bên đều cố giữ lập trường, một bên cương quyết chối từ tình cảm, một bên vẫn ôn nhu hòa thuận chăm sóc cho chàng. Một người chưa đạt mục đích chưa thôi, một người cương quyết tới cùng, thà chết không khuất. Bỗng một hôm Bách Hoa Cung chủ báo:

- Quả nhiên Thiên Tổ Võ đã đoạt được Thái Âm Thần Kiếm mang về Cửu Cung Sơn rồi, đồng thời Bát Quái Giáo cũng sai người đến dò thám Mê Cung, trừ Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền đào thoát, kỳ dư tất cả đều đã bị bắt.

Tự nhiên kiếm được quay về với hậu duệ chủ cũ của nó, Yến Lăng Vân cho là lẽ đương nhiên, chàng chẳng buồn quan tâm, nhưng chàng lại biết thêm những người Bát Quái Giáo tìm đến với ý cứu viện chàng đều bị bắt, chàng lấy làm lo buồn. Cũng do đó chứng minh cái tòa Mê Cung này quả là kỳ ảo tuyệt luân. Nếu không, Gia Cát Huyền là bậc đại hành gia thần cơ diệu toán lẽ nào không có cách nào công phá đành phải thoát thân một mình? Nhất là Bách Hoa Cung chủ dường như rất thù ghét Huyền Âm phái nên đối với những người Bát Quái Giáo tuy cũng là một nguồn gốc mà chẳng có chút dung tình. Xem ra Yến Lăng Vân nếu chẳng hồi tâm chuyển ý, muốn thoát khỏi nơi đây quả là thiên nan vạn nan.

Lại vài ngày nữa trôi qua. Ngày hôm ấy chính là lúc Yến Lăng Vân chẳng có việc gì làm, chàng dựa lưng ngồi trên chiếc chõng măt nhìn lên vòm trần đá xuất thần. Ngẫu nhiên chợt nhận ra những hạt ngọc dính trên vòm đá ấy sắp xếp rất hợp với độ số các ngôi sao trời, không thể không động tâm nghĩ thầm:

"Vật này chắc có bí ẩn, có lẽ là mấu chốt cơ quan ở đó, sao ta không thử một phen?"

Nhất là chàng bị nhốt ở đây đã lâu, vừa mới phát hiện tinh thần liên phấn chấn, không do dự nhảy lên định chụp lấy mấy hạt châu lay động thử xem. Chẳng qua chàng cũng chỉ hành động cầu may vậy thôi. Khi chàng vừa động tới hạt minh châu thứ bốn hơi lay động chợt thấy trời rung đất chuyển, hốt nhiên giữa động hiện ra một cửa thông ra ngoài. Yến Lăng Vân mừng rỡ lập tức chui thân ra. Vừa nhìn ra ngoài, chàng đã nhận ra chính là nơi hôm trước chàng gặp Cửu Cung Kiếm Trận, hôm nay vắng tanh. Tức thì chàng nhận định lối đi hôm trước, phi hành ra phía ngoài. Cước bộ chàng mau như gió cuốn, chỉ trong chớp mắt đã thoát khỏi Mê Cung. Cùng lúc ấy Bách Hoa Cung chủ đã kịp phát hiện. Khi Yến Lăng Vân chạy xuống chân núi, ngửa đầu nhìn mặt trời

đã lên tới ngang sườn núi bèn hít một hơi dài không khí thoáng đãng lấy làm thư sướng không thể tả. Tiếng thánh thót của Bách Hoa Cung chủ gọi theo sau lưng:

- Bên ngoài có cường địch đấy, tướng công không nên đi thêm.

Thân hình nàng phi vọt lên không trung rơi xuống chận ngang đầu Yến Lăng Vân, chàng nổi giận không đợi đối phương mở lời, liền quát lớn:

- Tiện nhân vô sỉ! Chẳng lẽ thiếu gia sợ người sao?

Chàng hoành chưởng ngang ngực, oán hận tiếp:

- Mau về đi! Yến Lăng Vân ta nếu không nể tình vì đã được Tri Phi Tử lão tiên bối truyền thụ võ công, hôm nay quyết không dung thứ được!

Câu mắng chửi của chàng khiến Lạc Hồng Châu vừa buồn vừa thẹn lòng đau như cắt ngay người chẳng biết đáp sao, hai mắt nàng rung rung như sắp khóc. Yến Lăng Vân vẫn cứng rắn quát to:

- Nếu không muốn nếm lợi hại của thiếu gia, mau thả các người Bát Quái Giáo bị bắt ra!

Chàng xuất thủ lập tức, một mặt hữu thủ phát ra một luồng khí cuốn Bách Hoa Cung chủ không kịp phòng bị bay tuốt ra xa, một mặt thân hình chàng bay cất vọt lên cao mau như một ngôi sao xẹt phi thân lướt đi. Có lẽ lúc này chàng không nghe rõ câu nói của Lạc Hồng Châu "bên ngoài có cường địch".

Vừa ra khỏi cốc chàng đã nhìn thấy mấy người mặc áo đen chống kiếm ngăn lại, chàng cứ tưởng đó là môn nhân Cửu Cung Sơn nên không cần hỏi trắng đen bèn dùng chỉ điểm huyết hơn nửa, thoát khỏi trùng vây. Bây giờ đã là buổi chiều vừa xuống, chung quanh núi non ẩn hiện mơ hồ.

Chính đang lúc chuyển thân qua một sơn lãnh định nghỉ ngơi chút ít, bỗng bên tai có tiếng cười khàn khàn quái dị, trước mặt không xa hiện ra một lão nhân kỳ dị mặt trắng dã, mắt như chim ưng. Chàng đưa mắt nhìn, nhận ra liền đó là bọn chúng kinh địch tới đây đoạt kiếm rửa hận chẳng?

Nhất là Quỷ Cốc Tử Ma Giang vừa thấy kẻ thù liền đỏ gầu mắt cười gian hiểm:

- Cầu tiểu tử, hôm nay lão phu không xẻ tan xác người ra không thể nào bớt giận.

Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên cũng quát lớn:

- Tiểu bối họ Yến, Thái Âm Thần Kiếm của bản môn bây giờ đã vào tay ai, mau mau nói ra?

Tình thế khiến Yến Lăng Vân cũng ngẫm hoảng kinh, bất quá việc đã đến nơi sợ cũng chẳng ích gì. Chàng ngang nhiên cười gằn:

- Lão tặc bọn các người đến cả đây càng hay, hôm nay chúng ta tính nợ một lần cho xong!

Theo chàng nghĩ, Huyền Âm Ngũ Quỷ là bọn rất cuồng ngạo, thành danh đã lâu quyết không thể hợp lực năm tên cùng đánh chàng. Nếu vậy chàng vẫn có cơ hội thoát thân. Nhưng không ngờ sự thực lại ra ngoài sở liệu. Tên cầm đầu Huyền Âm Ngũ Quỷ là Huyền Âm Đế Quân Lãnh Thanh Thu đảo lộn đôi mắt quái dị đáp:

- Nghe nói tiểu tử người công lực rất tiến bộ, hôm nay lão phu muốn khảo nghiệm một phen.

Lão chỉ tay vào phương vị của bốn lão quỷ kia, mặt hơi cười gian xảo:

- Hừ! Ta không ngại gì nói rõ cho người biết, đây là Ngũ Hành Trận của bản môn, chỉ cần người thoát ra được, chúng ta sẽ tạm ban cho người một sinh lộ.

Rõ ràng đã rắp tâm hợp lực đẩy chàng tới tử địa vì cái gương thất thủ của Quỷ Cốc Tử lão quái trước đây nên chẳng quản gì đến danh dự giang hồ nữa. Chẳng những thế, hơn nữa trong bọn chúng đã rút thêm binh khí chờ đợi. Nhân đó chàng có hơi kinh hoảng, nhưng rồi phát tác hào khí nghĩ thầm:

"Đối phó với một người mới bước chân vào giang hồ như ta mà bọn Ngũ Quỷ danh chấn giang hồ này không dám đấu tay đôi đủ biết lòng chúng sợ ta đến chừng nào. Bậc đại trượng phu sống chẳng lấy làm mừng, chết cũng không lấy làm sợ, hôm nay chẳng lẽ ta không thể trừ tai họa cho sinh linh chăng?"

Nghĩ vậy rồi ngẫm đề khởi chân khí đưa mắt nhìn bốn bên không có chút sắc sợ nào bật cười lớn:

- Ai chết vì ai còn chưa biết chắc. Các người chờ đại ngôn quá sớm!

Tiếp đó chàng triển khai Nhiếp Hồn Ma Âm gầm lên một tiếng cực lớn rồi thừa thế đánh ra song chưởng phát tới hai kinh lực Tam Âm Lục Dương như bài sơn đảo hải quét thẳng tới hai lão Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên. Nhất thời trong đấu trường hai tiếng gió rít như rồng kêu hổ rống chấn động đối phương, hai luồng kinh lực một nóng như lửa một lạnh thấu xương bụi cát bay mù mịt cực kỳ lợi hại.

Bọn Ngũ Quỷ cả kinh, may mà chúng đã chuẩn bị sẵn đối sách. Lãnh Thanh Thu lão quái biến sắc, một mặt vận chân khí lên Đan Điền hú lên một tiếng hóa giải Nhiếp Hồn Ma Âm, một mặt song thủ giơ lên phát động trận thế. Lập tức Ngũ Quỷ đồng đánh tới vừa chưởng vừa kiếm, thân hình chuyển động.

Bình khí bọn chúng giao nhau thành một lưới ánh chớp như hoa tuyết rơi rụng không lọt được một giọt nước. Nhất là từ bốn tên đều phát ra những tiềm lực cực mạnh đập vào trung tâm. Yển Lăng Vân thấy chiêu đầu không hiệu quả vội vàng sử xuất Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp chạy quanh đấu trường chỉ nhằm chỗ hở đột kích tuyệt học Lãnh Diễm Xuyên Tâm. Tuy chàng chỉ có hai tay không, nhưng chiêu thể biến dị vừa công kích vừa thủ khiến Ngũ Quỷ ai nấy diện sắc trầm trọng, thi triển toàn lực. Nhân vì bọn chúng hợp sức của năm tên, nếu lỡ hôm nay không hạ nổi một người mới vào giang hồ như chàng, ngày kia truyền tiếng võ lâm thực chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Bấy giờ mặt trăng lưỡi liềm đã lên treo lơ lửng giữa trời. Tất cả đều là cao thủ có nhãn lực khác thường nên dù cho màn đêm bao phủ, họ vẫn nhìn rõ như ban ngày. Nhất là tiểu hiệp Yển Lăng Vân thân như cá bơi trong nước chớp nhoáng thay đổi phương vị, thần uy lâm liệt. Chưởng và kiếm của Ngũ Quỷ dù đánh thế nào cũng không đụng được tới người chàng.

Trận ác đấu đã xảy ra hơn nửa giờ, nếu tính về chiêu thức hai bên đã trao đổi không dưới bảy tám trăm chiêu. Cái cốc hoang vu tĩnh mịch này bị họ đấu đến nổi bụi cát mù mịt trời hôn đất ám. Nói cho cùng Yển Lăng Vân vì thân đơn thế cô, trong tay lại thiếu binh khí, vô hình trung đã ở thế hạ phong. Thêm nữa Huyền Âm Ngũ Quỷ toàn bộ đều là ma đầu ác độc nhất hiện nay, tên nào cũng có công lực tinh thuần vài chục năm đủ thấy đáng sợ, lại không thêm để ý đến quy củ giang hồ lấy đông hiếp ít. Càng đánh lâu càng sợ sự biến, Mạc Mẩu Cổ Hoàn xấu như quỷ dạ xoa liền bắn ám khí. Ám khí mù lão quái này giấu trong đầu thanh trượng luyện từ loại sắt lạnh rất bá đạo tên là Đoạt Mệnh Kim Châm. Nó vừa nhỏ như sợi tơ, vừa phát ra không gây một tiếng động không để cho đối phương kịp phòng bị. Do đó Yển Lăng Vân vì sơ hốt một chút liền bị trúng ám khí. Mới đầu chàng chỉ thấy lưng hơi nhói đau nhưng không có thì giờ để ý, nhưng không ngờ chỉ qua một lúc mới phát giác toàn thân trầm trọng mắt hoa đầu nặng chàng ngâm kinh hãi. Khi hiểu ra thân đã trúng ám khí gì đó của địch nhân, nộ khí nổi lên bùng bùng nhưng không còn cách nào chịu đựng nổi.

Đồng thời Quỷ Cốc Tử Ma Giang nhìn thấy chàng sắp không chịu nổi nữa, lão bật cười ha hả:

- Cầu tiểu tử, hôm nay ngươi khó mà toàn mạng, uy phong ở Vân Vụ Sơn để đâu mất hết rồi?

Hiển nhiên theo ý lão, cừu nhân chắc chắn đã lọt vào tay bọn lão. Nhưng sự đời thường không theo ý mình muốn. Chính ngay lúc ấy trên núi có tiếng kêu thánh thót, một thân ảnh uyển chuyển hợp với một thanh kiếm biếc xanh vạch trời giáng xuống

thắng trong trận đấu. Có lẽ Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu đến viện thủ. Chỉ thấy nàng mắt đầy sát khí, mặt lạnh như băng, vừa chạm chân tới đất thanh Nam Minh Ly Hỏa trong tay ném tới Yến Lăng Vân, sau đó mới quay nhìn Ngũ Quỷ quát:

- Bọn lão tặc vô sỉ không biết thẹn, lấy nhiều mà thắng có gì vinh dự?

Huyền Âm Ngũ Quỷ bị bất ngờ bất giác trận thế dừng lại. Lạc Hồng Vũ Sĩ Bùi Nguyên cười khanh khách:

- Thì ra cô nương mang thần kiếm bản môn đến đây à? Hoan nghênh, hoan nghênh.

Không ngờ Yến Lăng Vân bấy giờ đã sắp hôn mê một nửa, nửa nhận được cổ kiếm của Lạc Hồng Châu, lập tức bản năng phản chấn vận dụng toàn thân kỳ công, người và kiếm hợp nhất, quát to một tiếng:

- Thiếu gia liều chết cùng bọn lão tặc các người!

Như một con cọp nổi điên, thân hình chàng lao tới cuốn theo một ánh đỏ như lửa quét rộng ra hơn mười trượng. Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm Phong Tẩu Từ Hoàn chưa kịp nhìn thấy gì đã bị chém đứt thành bốn đoạn máu ồ ộc đỏ ra.

Bách Hoa Cung chủ cũng vũ lộng Thái Âm Thần Kiếm biến thành một dải lụa khinh thân lướt tới. Chỉ còn lại ba lão quỷ thấy hai đạo kiếm quang một xanh biếc một đỏ mâu đảo lộn, tâm đảm tiêu tán nhảy vọt lùi lại ra xa hơn mười trượng chạy vong mạng, chớp mắt đã không thấy nhân ảnh.

Địch nhân tuy đã chạy nhưng Yến Lăng Vân cũng vì độc phát, sức đã kiệt thì ngã xuống đất mặt trắng dã như tờ giấy, hơi thở yếu ớt không còn biết gì nữa, hôn mê bất tỉnh.

Tình hình như thế khiến Lạc Hồng Châu hồn phi phách tán ngây người ra như gỗ, một lúc sau nàng mới chợt tỉnh thu kiếm ôm chầm lấy chàng lay động hô hoán:

- Tướng công... tướng công... làm sao vậy?

Có lẽ nàng không hiểu Yến Lăng Vân đã bị trúng ám khí, nhất là nàng xưa nay chưa hề xuất sơn, tuyệt chẳng có một chút kinh nghiệm giang hồ nào, bấy giờ nhìn cảnh người yêu như vậy lòng đau như cắt, nhất thời trừ khóc nức nở ra chẳng biết làm gì cho phải. Vả chẳng đây là trận ác chiến đầu tiên nàng nhìn thấy trong đời.

Giữa lúc Lạc Hồng Châu đang bàng hoàng không có chủ ý và Yến Lăng Vân nằm dưới đất tứ chi co giật xem ra đã vô vọng. Bỗng nhiên gần đó có tiếng nói thều thào đứt đoạn vọng tới:

- Yến tướng công... tất đã... trúng ám khí... tặc nhân... cô nương... mau... lục soát thân hai... lão quỷ đã chết... xem... có giải được... mau cứu... người đi...

Mấy lời đứt đoạn ấy khác nào kéo nàng ra khỏi giấc mộng. Lập tức Lạc Hồng Châu giật mình buột miệng:

- Đa tạ người, có nên dùng trước thử Cửu Âm Tục Mệnh Đan không?

Không đợi đáp, nàng vội rút từ trong áo ra một hũ ngọc đổ ra vài viên thuốc màu lục thơm nồng, cũng chẳng kể có công hiệu gì hay không, nàng đặt vào miệng chàng. Nàng đặt nhẹ chàng nằm xuống lớp cỏ rồi tiến đến hai bên xác chết Nhị Quỷ lục tìm thuốc giải. Khi bước đi mấy bước, nàng lại nghe giọng nói thều thào đứt đoạn kia kêu nhỏ:

- Đủ rồi cô nương... Cửu Âm Tục... Mệnh Đan là linh dược trần gian... chí bảo... nhất định có công hiệu...

Bách Hoa Cung chủ bấy giờ mới phát giác người ấy chắc cũng bị trọng thương bèn nghĩ:

"May có người này thức tỉnh ta, tại sao ta không tặng người một viên linh dược?"

Không dám chậm trễ, nàng theo tiếng nói tiến tới. Nào ngờ vừa nhìn thấy nhận ra liền đó là người hôm trước đã vào Mê Cung dò thám sau chạy thoát, đó là Bát Quái Giáo chủ Gia Cát Huyền. Nàng vội đưa ra một viên Cửu Âm Tục Mệnh Đan lạnh lùng nói:

- Nhờ người có lòng tốt thức tỉnh ta, ta tặng người.

Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền đã kiệt sức, lắc nhẹ đầu:

- Lão hủ chết cũng chẳng đáng tiếc, xin Cung chủ hãy ra tay cứu độ một vị cô nương trong rừng kia.

Hít một hơi dài, lão tiếp:

- Từ viên Cửu Âm Tục Mệnh Đan mà suy đoán, Cung chủ và bản môn tổ sư chắc có cùng một nguồn gốc, chút nữa lão hủ sẽ có lời phụng cáo.

Tự nhiên Bách Hoa Cung chủ đâu phải là người không thông tình đạt lý, nàng đặt viên thuốc vào tay Gia Cát Huyền nói, ôn nhu nói:

- Người cứ uống viên thuốc này đi, ta đi xem rồi sẽ trở lại.

Nàng miễn cưỡng đi vào khu rừng. Quả nhiên nàng gặp một nữ lang áo hồng tuổi còn trẻ nằm ngang dưới đất, nhưng khi đưa tay thăm mạch thở của nữ lang, nàng mới

biết nữ lang đã tắt thở từ lâu rồi. Nàng lắc đầu chán nản trở về bên Gia Cát Huyền, than dài:

- Không cứu được nữa, vị cô nương ấy là ai vậy?

Gia Cát Huyền càng thê lương khi nghe tin ấy:

- Hỡi ơi, vị ấy chính là vị hôn thê của Yến tướng công, Hồng Lăng Nữ. Cát Phi Quỳnh cô nương vừa rồi cùng lão hủ bị âm mưu của lão quỷ bà Cổ Hoàn sát thương đấy.

Câu ấy đối với Lạc Hồng Châu lại là một tin vui, vì như thế chẳng khác nào tâm nguyện của nàng nửa tháng nay đã gần hoàn thành vì trở ngại lớn nhất coi như đã bị tiêu trừ. Lạc Hồng Châu cau mày:

- Lão quỷ bà thực đáng chém ngàn đao, nữ nào hạ độc thủ nặng đến vậy?

Đồng thời Gia Cát Huyền hạ giọng năn nỉ:

- Tạm thời, xin cô nương đừng báo cho Yến tướng công biết tin ấy nhé.

Có lẽ lão e rằng chàng đang bị trọng thương biết tin Cát Phi Quỳnh đã chết chỉ thêm kích động và trầm trọng thêm vết thương nên mới vội vã dặn như thế. Câu dặn dò của lão vừa dứt, đột nhiên Yến Lăng Vân đang nằm dưới đất phi thân dấy chạy như điên cuồng vào trong rừng. Vừa nhìn thấy thi thể của Hồng Lăng Nữ, chàng bật kêu lên một tiếng như tiếng rú cực kỳ thê thảm:

- Quỳnh tử tử!

Chàng ôm chầm lấy xác nàng, miệng ới ra một búng máu tươi, ngã xuống đất bất tỉnh ngay tại đó. Có lẽ vừa rồi chàng vừa hồi tỉnh nghe rõ câu đối đáp giữa Gia Cát Huyền và Lạc Hồng Châu Cung chủ, nhất thời nàng kinh hoàng mặt hoa thất sắc, vội vàng phi thân đến hấp tấp cho chàng uống thêm một viên linh dược nữa. Nhìn thấy thảm cảnh của chàng, nàng không nén được bi thương, hai hàng lệ rơi lã chã.

Trời đất như cũng buồn thương, nguyệt ảnh mờ lung, cây cối tiêu điều u tịch như bãi tha ma. Phảng phất như dưới trời đất này ai điều cho cuộc tử biệt của đôi trai gái. Ngờ đâu một thiếu nữ đa tình như Hồng Lăng Nữ tức duyên chưa trọn đã vội vùi thân nơi đây, đúng là "hồng nhan bạc mệnh". Nhất là tiểu hiệp Yến Lăng Vân vì bi thống quá độ, thương thế có phần nặng thêm. Mặc cho Lạc Hồng Châu chẳng tiếc linh đan thánh dược gia truyền dốc lọ cho chàng uống hết mà chàng vẫn hôn mê bất tỉnh, không có chút công hiệu nào.

Nàng càng hoảng tâm loạn ý chẳng biết phải làm sao, giữa lúc ấy Gia Cát Huyền đang hành công vận khí tự trị thương nên nàng không còn ai để hỏi. Lâu lắm, Bách Hoa

Cung chủ mới sức nhớ trong thân nàng có đem theo mấy lá cờ tín hiệu có thể gọi chúng nhân môn hạ đến được. Nàng ngồi dậy đang định rút cờ ra, bỗng thấy nhân ảnh di động, chợt thấy ngoài một trượng có một nữ lang áo xanh đeo kiếm đứng sẵn ở đó bao giờ. Nữ lang bi phần chỉ mặt nàng quát:

- Tiện tỳ ác độc, nữ hạ thủ lang độc thế ư?

Soẹt một tiếng nữ lang rút trường kiếm xông lại gần hỏi lớn:

- Cầu nha đầu mau báo tên ra đi?

Xem tình hình nữ lang áo xanh này đã ngộ nhận nàng là thủ phạm giết chết Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh. Lạc Hồng Châu thấy đối phương chưa chi đã vô lễ, trầm giọng phản vấn:

- Ai là tiện tỳ độc ác? Ai hạ thủ lang độc? Nha đầu người sao chưa chi đã ngậm máu phun người. Người có nhìn thấy không?

Nàng nắm chắc lý lẽ vì sự thực vẫn sờ sờ ở đấy. Không ngờ vị nữ lang áo xanh kia chỉ vào vạt áo nàng, cười nhạt:

- Hừ! Người vừa làm gì còn chối à? Cô nương ta đâu phải là đứa trẻ con ba tuổi.

Bách Hoa Cung chủ cúi đầu nhìn xuống tà áo mình thì ra áo nàng vừa bị dính đầy máu do Yến Lăng Vân phun ra và đối phương cho đó là bằng chứng giết người của nàng, nữ lang áo xanh không đợi nàng đáp, trường kiếm huy động tới theo tiếng quát:

- Còn nói gì nữa, hôm nay cô nương không lấy máu tiện tỳ ác độc này tể vong hồn Yến đại ca, thật khó mà với hận!

Nghe khẩu khí, tựa hồ đối phương có quan hệ gì đó với Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh. Bởi vậy Lạc Hồng Châu động tâm vội buột miệng:

- Nha đầu người là người nào? Sao dám phóng tứ ở đây?

Chỉ về phía Yến Lăng Vân đang nằm dưới đất, nàng hỏi tiếp:

- Các người với nhau là thân thích hay là bằng hữu? Hãy nói cho ta rõ?

- Cô nương và chàng vừa là thân thích vừa là bằng hữu, người định làm sao?

Lạc Hồng Châu cười nhạt:

- Nếu thật như thế chúng ta đều không phải là người ngoài, tiểu muội xin tự báo, tiểu muội chính là vị hôn thê của Yến tướng công đây.

Nàng đã lập chí quyết lấy cho được Yến Lăng Vân nên chẳng thẹn thùng gì khi nói câu ấy, nào ngờ nữ lang kia càng biến sắc, không nói một lời nào chuyển thân đi mất.

- o O o -